

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **I. K.**, zastoupen Mgr. Davidem Zahumenským, advokátem se sídlem Burešova 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 5. 6. 2013, č. j. MV-48565-4/VS-2013, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2016, č. j. 6 A 149/2013 - 38,

t a k t o :

- I.** Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 7. 2016, č. j. 6 A 149/2013 - 38, **se zrušuje.**
- II.** Žaloba **se odmítá.**
- III.** Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce dne 25. 10. 2012 požádal žalovaného podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, o poskytnutí následujících informací, které se týkají vyřizování žádostí o náhradu škody či poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nesprávným úředním postupem:

- 1. Kolik žádostí ve smyslu zákona č. 82/1998 Sb. na náhradu škody/újmý za nesprávný úřední postup napadlo na Ministerstvo vnitra v jednotlivých letech?

2. Kolika z těchto žádostí Ministerstvo spravedlnosti v jednotlivých letech vyhovělo plně, kolika částečně a kolika nevyhovělo vůbec?

3. V kolika z těchto případů byla následně, po uplatnění žádosti u Ministerstva vnitra, podána žaloba k soudu?

4. V kolika z těchto žádostí byl nesprávný úřední postup spatřován v průtazích řízení? A v čem byl typově spatřován nesprávný úřední postup v ostatních případech (čím byly žádosti odůvodněny, ne-li průtahy v řízení)?

[2] Ve sdělení ze dne 29. 10. 2012 poskytl žalovaný odpověď na otázku č. 1. K informacím požadovaným pod body 2 – 4 sdělil, že jimi žalovaný (jeho právní odbor) jako povinný subjekt nedisponuje. Informace nelze získat prostou mechanickou kontrolou existujícího spisového materiálu. Podklady je nutno prostudovat, zpracovat a vyhodnotit. Žalovaný stanovil dle Sazebníku úhrad nákladů za poskytování informací (vydaného na základě § 3 nařízení vlády č. 173/2006 Sb., o zásadách stanovení úhrad a licenčních odměn za poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím) sazbu nákladů na vyhledávání požadovaných informací ve výši 25.169,60 Kč a požádal žalobce o úhradu těchto nákladů s tím, že po provedení úhrady mu budou informace zaslány. Současně žalobce upozornil, že pokud úhrada nebude provedena do 60 dnů, žalovaný jeho žádost odloží (§ 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím).

[3] Proti tomuto postupu žalovaného podal žalobce stížnost podle § 16a odst. 1 písm. d) cit. zákona. Ministr vnitra rozhodnutím ze dne 3. 1. 2013, č. j. MV-140930-4/KM-2012, stanovenou výši úhrady potvrdil.

[4] Rozhodnutím ze dne 21. 3. 2013, č. j. MV-119235-10/P-2012, žalovaný žádost žalobce v bodech 2 – 4 odložil pro nesplnění podmínky zaplacení požadované úhrady podle § 17 odst. 5 zákon o svobodném přístupu k informacím. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který ministr vnitra zamítl v záhlaví popsáním rozhodnutím, neboť v postupu žalovaného neshledal žádné věcné pochybení.

[5] Proti rozhodnutí ministra vnitra brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze. V ní namítal, že podmiňování poskytnutí kýžených informací zaplacením požadované částky se jeví jako neoprávněné. Vyžádané informace vypovídají o tom, jak je žalovaný sám schopen reflektovat pochybení ve svém resortu, resp. jakým procentem případů takových namítaných pochybení se samo zabývá. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2012, č. j. 1 As 141/2011 – 67 (publ. pod č. 2635/2012 Sb. NSS) a dovozoval, že uvedené informace by měly být nezbytnou součástí vnitřních kontrolních mechanismů v rámci resortu Ministerstva vnitra. Žalobce upozornil na nejednotnou praxi ústředních orgánů státní správy. V podstatě totožná žádost o informace byla adresována i Ministerstvu spravedlnosti, které posléze poskytlo nejpodrobnější odpovědi na všechny otázky. Argumentace § 14 zákona č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích, který ukládá organizačním složkám státu, aby svým jednáním majetek státu nepoškozovaly a nedůvodně

nesnižovaly jeho rozsah nebo hodnotu, nemůže obstat. Interpretace zastávaná žalovaným by vedla k tomu, že by státní orgány musely rezignovat na veškerou reflexi své činnosti a jakékoliv statistické vyhodnocování.

II. Shrnutí odůvodnění napadeného rozsudku

[6] Městský soud v záhlaví popsáním rozsudkem rozhodnutí ministra vnitra zrušil pro jeho nicotnost (výrok I.), prvostupňové rozhodnutí pak zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok II.).

[7] Při úvaze o nicotnosti rozhodnutí o rozkladu vycházel soud z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012 – 62, publ. pod č. 2959/2014 Sb. NSS (který byl vydán až po rozhodnutí ministra vnitra a překonal právní názor uvedený v publikovaném rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2012, č. j. 44 A 87/2011 – 57). Podle tohoto rozsudku Krajského soudu v Praze je odvolání (rozklad) proti rozhodnutí o odložení žádosti o informace dle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím přípustné. Ministr vnitra tak neměl zákonnou kompetenci k vydání napadeného rozhodnutí, které je proto nutno i bez návrhu pro jeho nicotnost zrušit.

[8] Městský soud tak přezkoumával toliko rozhodnutí žalovaného. Jako zásadní se soudu jevil nesoulad postupu žalovaného s postupem Ministerstva spravedlnosti, které obsahově stejné žádosti vyhovělo bez stanovení příslušné úhrady za vyhledání informací (byť se žádný doklad o poskytnutí těchto informací ve spise nenachází a žalobce jej ani nepředložil s žalobou), aniž by tento postup žalovaný v odůvodnění rozhodnutí odůvodnil. Poukaz na to, že každý správní úřad má jinou evidenci pro jiné své potřeby, je nedostatečný; ani Ministerstvo spravedlnosti nemá povinnost tyto informace evidovat, přesto je žalobci poskytlo bez požadavku úhrady (soud připomíná, že žalobce na tuto situaci upozorňoval již ve své stížnosti proti sdělení o výši úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací).

[9] V daném případě je možno aplikovat zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 141/2011 – 67, neboť neurčitý právní pojem „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“ souvisí podle soudu s důvodem pro odmítnutí poskytnutí informace s odkazem na vytváření nové informace podle § 2 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím, proto lze vycházet i z tohoto rozsudku. Vymezení „výjimečnosti“ a „rozsáhlosti“ vyhledávací činnosti žalovaného však v odůvodnění rozhodnutí není řádně provedeno, a to zejména s ohledem na postup Ministerstva spravedlnosti.

[10] Byť je v dané věci zjevné, že žalovaný neodmítl informace poskytnout, nýbrž jejich poskytnutí vázal na zaplacení příslušné úhrady, následek takového postupu je stejný. Rozlišování těchto procesních situací je pro posouzení žádosti o informace nedůvodné v tom smyslu, že i důvod pro odložení žádosti při nezaplacení požadované úhrady je vázán na interpretaci velmi volného neurčitého právního pojmu „mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací“.

[11] Dále městský soud uvedl, že pro obhájení požadování zaplacení úhrady nelze použít zákon č. 219/2000 Sb., o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích,

neboť tím se pouze jinými slovy hodnotí něco, co už v samotné právní normě obsaženo je – pokud povinný subjekt požaduje úhradu, pak již pochopitelně tyto náklady musí být uhrazeny (a jako majetek státu je nutno o nich účtovat, vzniklé náklady vymáhat apod.).

III. Shrnutí argumentace obsažené v kasační stížnosti a ve vyjádření žalobce

[12] Žalovaný (stěžovatel) brojí proti výroku II. rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů obsažených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[13] Soud dle stěžovatele své rozhodnutí opřel o skutečnosti v řízení nezjišťované. Vycházel totiž z předpokladu, že stejné informace žalobci (resp. žadatelce z Ligy lidských práv) poskytlo Ministerstvo spravedlnosti, aniž by požadovalo úhradu za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informace. Na s. 4 rozsudku však sám městský soud uvádí, že jakýkoli důkaz pro toto tvrzení ve spisu není. Taková informace není zveřejněna ani na webových stránkách Ministerstva spravedlnosti, ačkoli povinnost zveřejnit informace poskytnuté na základě žádosti předpokládá § 5 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[14] Stěžovatel po obdržení rozsudku požádal příslušný útvar Ministerstva spravedlnosti o zaslání textu žádosti a jejího vyřízení. Z poskytnutých materiálů vyplývá, že obsah žádosti byl shodný s žalobcovou žádostí o informace; v žádném případě však nelze tvrdit, jak uvedl žalobce v části IV. žaloby, že Ministerstvo spravedlnosti poskytlo co nejpodrobnější odpovědi na všechny obsažené otázky. K bodu 2 je uvedeno, že statistika povinného subjektu neumožňuje odpovědět na otázku, kolika z podaných žádostí bylo vyhověno částečně či zcela, k bodu 3 je sděleno, že odpovědět nelze, neboť statistika vedená ministerstvem osud jednotlivých žádostí nesleduje, k bodu 4 je uvedeno, že tato podrobná statistika vedená není.

[15] Ani v případě, že by Ministerstvo spravedlnosti poskytlo informace v celém rozsahu, nemělo by to dopad na řešení věci ze strany stěžovatele. Městský soud se nezabýval oprávněností požadování zaplacení náhrady, rozhodnutí stěžovatele zrušil s tím, že nevysvětlil, proč na rozdíl od Ministerstva spravedlnosti neposkytl informace bezplatně. V daném případě nemohlo dojít ke vzniku legitimního očekávání, žalobci musel být jako představiteli spolku Liga lidských práv znám postup stěžovatele u obdobných žádostí členů spolku.

[16] Již ze samotné systematiky zákona č. 82/1998 Sb. je zřejmé specifické postavení Ministerstva spravedlnosti, pro něž představuje otázka nároků uplatněných podle tohoto zákona daleko rozsáhlejší a významnější část agendy v porovnání se stěžovatelem (o tom svědčí i skutečnost, že pro její vyřizování má vytvořen zvláštní odbor o třech odděleních).

[17] Stěžovatel také nesouhlasí s předestřeným hodnocením významu statistického sledování úspěšnosti žadatelů o náhradu škody pro hodnocení jeho činnosti. Dle stěžovatele nelze směšovat postup při odmítnutí žádosti a při odložení žádosti pro nezaplacení úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací, jak to činí městský soud. Požadavek úhrady nákladů nepředstavuje absolutní překážku poskytnutí informace a

je jen na vůli žadatele, zda je tato informace pro něj natolik významná, aby uhradil náklady spojené s jejím vyhledáním.

[18] Stěžovatel v závěru kasační stížnosti namítá, že lhůta pro podání žaloby měla být počítána od doručení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2013. Lhůta pro podání žaloby tak uplynula dne 22. 5. 2013, podaná žaloba proto měla být jako opožděná odmítnuta. Nic na tom nemění skutečnost, že ministr vnitra vydal dne 5. 6. 2013 rozhodnutí o rozkladu, neboť to bylo od počátku nicotné a nemělo tak žádné právní následky.

[19] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se s rozsudkem městského soudu ztotožňuje a nevidí žádný důvod, pro který by neměl v kasačním přezkumu obstát.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[20] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval posouzením formálních náležitostí kasační stížnosti, přičemž konstatoval, že se jedná o včasnou kasační stížnost, podanou osobou řádně zastoupenou, která míří proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů a současně zkoumal, zda rozsudek netrpí vadami, ke kterým musí přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[21] Kasační stížnost je důvodná.

[22] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou opožděnosti žaloby, neboť včasnost žaloby je podmínkou řízení, jejíž naplnění soud musí posuzovat z úřední povinnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 1. 2010, č. j. 4 Ads 154/2009 – 35). Pokud by Nejvyšší správní soud shledal, že městský soud věcně projednal žalobu, byť byla opožděná, napadený rozsudek by musel pro zmatečnost řízení před městským soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, zrušit a žalobu odmítnout.

[23] V nyní souzené věci není sporu o tom, že žalovaný vydal dne 21. 3. 2013 rozhodnutí o odložení žádosti žalobce o informace pro nesplnění podmínky zaplacení požadované úhrady podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím. V poučení tohoto rozhodnutí žalovaný uvedl: *„Proti tomuto rozhodnutí lze podat žalobu podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění, a to do dvou měsíců ode dne doručení tohoto rozhodnutí“*. Uvedené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 21. 3. 2013. Žalobce se poučením žalovaného neřídil a proti rozhodnutí podal rozklad. Ministr vnitra rozklad pro jeho nedůvodnost zamítl; toto rozhodnutí bylo žalobci doručeno 13. 6. 2013. Dne 9. 8. 2013 pak podal žalobce žalobu u městského soudu v Praze.

[24] Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu *„podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou“*. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout.

[25] Pro posouzení včasnosti žaloby v nyní souzené věci je zásadní otázka, zda lhůtu pro podání žaloby počítat od doručení rozhodnutí stěžovatele či ministra vnitra.

[26] Podstatné je, že proti rozhodnutí stěžovatele o odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím (pro nezaplacení požadované úhrady nákladů) není opravný prostředek přípustný (rozsudek NSS ze dne 17. 4. 2013, č. j. 6 Ans 16/2012 – 62, publ. pod č. 2959/2014 Sb. NSS). V tomto rozsudku soud dovodil, že „v případě odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím, není možno využít jako opravný prostředek stížnost podle § 16a odst. 1 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím. Zákon neupravuje ani jiné opravné prostředky proti takovému rozhodnutí, proto se žadatel o informace může bránit žalobou ve správním soudnictví přímo proti rozhodnutí povinného subjektu o odložení žádosti o informace podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím“. O této skutečnosti byl žalobce v rozhodnutí stěžovatele poučen, resp. byl poučen o tom, že proti uvedenému rozhodnutí lze brojit správní žalobou.

[27] Městský soud správně reflektoval závěry posledně zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu a dovodil, že rozhodnutí ministra vnitra o podaném nepřípustném rozkladu je z důvodu absence věcné legitimace nicotné (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 10. 2003, č. j. 5 A 153/2002, publ. pod č. 273/2004 Sb. NSS). Šlo tedy o úkon, který v důsledku závažné vady vůbec nebyl správním aktem a nebyl schopen vyvolat žádné právní následky. Městský soud však měl ve svých úvahách pokračovat a zamyslet se nad dopadem zmíněného judikátu na posuzování otázky včasnosti podané žaloby. Není-li totiž opravný prostředek proti rozhodnutí správního orgánu přípustný, je třeba lhůtu pro podání žaloby počítat od doručení tohoto rozhodnutí, nikoli od doručení nicotného úkonu (rozhodnutí o rozkladu) učiněného na základě nepřípustného opravného prostředku.

[28] Lhůta pro podání žaloby tak v nyní souzené věci počala běžet doručením rozhodnutí stěžovatele, tj. 21. 3. 2013, a uplynula dne 21. 5. 2013. Žaloba byla u městského soudu podána dne 9. 8. 2013, tedy opožděně. Z tohoto důvodu jí měl městský soud odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.]. Projednal-li soud věcně opožděnou žalobu, zatížil tím řízení zmatečností z důvodu chybějících podmínek řízení [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.], přičemž se jedná o takovou vadu, která vede ke zrušení napadeného rozsudku městského soudu.

[29] Žalobce v rozkladu uvedl, že se úmyslně neřídí poučením stěžovatele a správní žalobu nepodal s ohledem na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2012, č. j. 44 A 87/2011 – 57 (publ. pod č. 2673/2012 Sb. NSS), podle nějž je proti rozhodnutí podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím přípustné odvolání (rozklad), nepodává správní žalobu, neboť ta by byla z důvodu nevyčerpání opravných prostředků v řízení před správním orgánem [§ 68 písm. a) s. ř. s.] odmítnuta.

[30] K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že postupoval-li by žalobce v souladu s poučením obsaženým v rozhodnutí stěžovatele, nemohla by být jeho žaloba odmítnuta. Za předpokladu, že by právní názor vyjádřený v rozsudku Krajského soudu v Praze byl v mezidobí překonán (nebo by se s ním městský soud neztotožnil), jak to mu ostatně bylo i v nyní souzené věci, musel by městský soud žalobu posoudit jako přípustnou (vyčerpání opravných prostředků není třeba, protože žádné nejsou). Nebyl-li by tento právní názor překonán, musel by v případě podání žaloby městský soud postupovat v souladu s § 46 odst. 5 s. ř. s. Podle tohoto ustanovení „[p]odal-li návrhovatel návrh proto, že se řídil

nesprávným poučením správního orgánu o tom, že proti jeho rozhodnutí není přípustný opravný prostředek, soud z tohoto důvodu tento návrh odmítne a věc postoupí k vyřízení opravného prostředku správnímu orgánu k tomu příslušnému. Byl-li návrh podán včas u soudu, platí, že opravný prostředek byl podán včas“. Žaloba by tak městským soudem v důsledku nesprávného poučení byla postoupena ministru vnitra, který by ji věcně posoudil jako včasný rozklad. Žalobce by následně mohl brojit proti rozhodnutí o rozkladu správní žalobou. Byl to tedy právě žalobce, který svým procesním postupem, nerespektujícím poučení uvedené v rozhodnutí stěžovatele, způsobil to, že je jeho žalobu nutno hodnotit jako opožděnou.

[31] Dále lze poznamenat, že zmeškání lhůty pro podání žaloby nelze prominout (§ 72 odst. 4 s. ř. s.), a to ani za situace, kdy došlo k pozdějšímu vývoji judikatury správních soudů (srov. rozsudek ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 Afs 11/2011 – 79, publ. pod č. 2409/2011 Sb. NSS). Stav judikatury v době, kdy žalobci plynula lhůta pro podání žaloby, nebránil tomu, aby žalobu proti rozhodnutí dle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím podal. Jak zdůraznil soud v posledně jmenovaném rozsudku „časové omezení práva podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, obdobně jako je tomu u jiných procesních prostředků, příslušnou zákonnou lhůtou není samoučelné, naopak, je výsledkem spravedlivé rovnováhy mezi ochranou práv žalobce na straně jedné a ochranou právní jistoty na straně druhé. Pravomocné rozhodnutí správního orgánu vytváří právní účinky pro své adresáty i pro orgány veřejné moci, v řadě případů na něj navazují další správní rozhodnutí či jiné právně významné skutečnosti, bylo by proto neúnosné, kdyby možnost zrušit či změnit takové rozhodnutí, ať již na základě mimořádných opravných prostředků či dozorčích prostředků ve správním řízení nebo cestou správní žaloby, nebyla omezena příslušnými lhůtami. Běh této lhůty, který musí být jednoznačně stanoven zákonem, pak nemůže záviset na takové okolnosti, jakou je stav a případné následné změny judikatury, a to ani v otázce přípustnosti samotné žaloby“.

[32] Na okraj k této otázce lze ještě doplnit, že v dané věci aplikovaný rozsudek NSS č. j. 6 Ans 16/2012 – 62 byl vydán dne 17. 4. 2013, tedy ještě v rámci běžící lhůty pro podání žaloby. Argumentoval-li tedy žalobce použitím aktuální judikatury a s ohledem na to, že (jak bylo v průběhu řízení uvedeno) je členem Ligy lidských práv, tedy spolku s právníkem servisem, měl i přes zmíněnou změnu judikatury možnost tuto změnu v zákonné lhůtě reflektovat a žalobu podat. K tomu je též třeba poznamenat, že de facto ke změně judikatury nedošlo, neboť Nejvyšší správní soud neměnil uvedeným rozsudkem svou dosavadní rozhodovací praxi, ale toliko změnil, z pozice sjednotitele judikatury (§ 12 odst. 1 s. ř. s.), právní názor vyjádřený v rozsudku nižšího (krajského) soudu, který byl nadto ojedinělý a v rozhodovací činnosti správních soudů nebyl (dle soudu dostupné evidence judikatury) následován. Žádná judikatura NSS k otázce přípustnosti opravných prostředků proti rozhodnutí podle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím tu až do vydání citovaného rozsudku č. j. 6 Ans 16/2012 – 62 nebyla. Rozhodoval-li městský soud (byť nedůsledně) v souladu se závěry uvedenými v tomto rozsudku, činil tak správně, neb je jimi vázán, a to i přesto, že se do té doby mohl uplatnit v obdobných případech i jiný výklad.

[33] Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že městský soud se na základě podané žaloby nemohl zabývat ani nicotností rozhodnutí ministra vnitra. Nicotnost jsou sice správní soudy povinny vyslovit i bez návrhu (§ 76 odst. 2 s. ř. s.), nicméně pouze za

předpokladu, že žaloba proti takovému rozhodnutí směřující je vůbec způsobilá soudní přezkum vyvolat (rozsudek NSS ze dne 22. 8. 2006, č. j. 5 As 67/2005, publ. pod č. 988/2006 Sb. NSS). Z obsahu podané žaloby je zcela zřejmé, že nemířila na prohlášení nicotnosti rozhodnutí. Též z procesního postupu žalobce je jasné, že deklarování nicotnosti rozhodnutí ministra vnitra nepředpokládal, ale žalobou se domáhal zrušení obou rozhodnutí správních orgánů pro nezákonnost. V nyní souzené věci tedy žaloba nebyla schopna z důvodu opožděnosti soudní přezkum napadených rozhodnutí vyvolat a soud se tak nemohl zabývat ani případným vyslovením nicotnosti rozhodnutí žalovaného.

V. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[34] Proti rozhodnutí žalovaného dle § 17 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím nebyl rozklad přípustný. Stěžovatel ve svém rozhodnutí žalobce správně poučil o možnosti podat žalobu ve správním soudnictví ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí. Podal-li žalobce žalobu až ve lhůtě dvou měsíců od doručení nicotného (z důvodu nedostatku věcné legitimace) rozhodnutí ministra vnitra o rozkladu, jednalo se o opožděnou žalobu. Jelikož již před městským soudem byly dány důvody pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s., Nejvyšší správní soud proto z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. postupem podle § 110 odst. 1 s. ř. s. (věta za středníkem) ve spojení s § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. prvním výrokem zrušil napadený rozsudek městského soudu a druhým výrokem žalobu odmítl.

[35] S ohledem na výše uvedené se Nejvyšší správní soud nezabýval námitkami stěžovatele směřujícími do merita věci.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud třetím výrokem v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2016

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu